Forma de guvernare prezbiteriană a Bisericii

Adunarea în EDINBURGH, 10 februarie 1645, după-amiaza. Ședința 16.

Actul ADUNĂRII GENERALE a BISERICII SCOȚIEI, care aprobă Propunerile privitoare la guvernarea Bisericii și la hirotonirea slujitorilor.

ADUNAREA Generală, fiind cât se poate de doritoare și de grijulie nu numai de așezarea și păstrarea Formei de guvernare a Bisericii în acest regat, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, cărților de Disciplină, actelor Adunărilor Generale și Legământului Național, ci și de o uniformitate în guvernarea Bisericii între aceste regate, acum mai strâns și mai puternic unite prin recentul Legământ Solemn și Ligă; și luând în considerare că, așa cum s-a întâmplat în vremurile de odinioară, tot astfel și de acum înainte se pot ivi, prin apropierea molimei, multe rele pentru această biserică dintr-o formă stricată de guvernare în biserica Angliei; precum și că prețioasa ocazie de a aduce bisericile lui Hristos din toate cele trei regate la o uniformitate în guvernarea Bisericii este fericirea vremurilor de față mai presus de cele de odinioară; ceea ce se poate dovedi de asemenea, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, un mijloc eficace și o bună temelie pentru a pregăti o pacificare sigură și bine întemeiată, prin înlăturarea cauzei din care au purces la început apăsările de acum și războaiele sângeroase: și acum Adunarea, după ce a citit de trei ori și a examinat cu sârguință propunerile (anexate aici) privitoare la ofițerii, adunările și guvernarea bisericii și privitoare la hirotonirea slujitorilor, aduse nouă ca rezultate ale lungilor și învățatelor dezbateri ale Adunării Teologilor întrunite la Westminster și ale tratativelor de

uniformitate cu comisarii acestei biserici care își au reședința acolo; după o matură deliberare și după ce i-a chemat și i-a înștiințat la vreme pe toți cei care au vreo obiecție împotriva acestora să le facă cunoscute, pentru ca să poată primi satisfacție; consimte la propunerile mai sus menționate, privitoare la guvernarea Bisericii și la hirotonire, și le aprobă; și prin prezenta împuternicește pe comisarii acestei Adunări, care urmează să se întrunească la Edinburgh, să convină și să încheie, în numele acestei Adunări, o uniformitate între bisericile din ambele regate în punctele mai sus menționate, de îndată ce acestea vor fi ratificate, fără nicio schimbare substanțială, printr-o ordonanță a onorabilelor Camere ale Parlamentului Angliei; care ratificare va fi la vreme notificată și făcută cunoscută de comisarii acestei biserici care își au reședința la Londra. Cu condiția întotdeauna ca acest act să nu prejudicieze în niciun fel discutarea și examinarea mai departe a acelui articol care susține că doctorul sau învățătorul are puterea administrării sacramentelor, tot așa ca păstorul; precum și a drepturilor și intereselor deosebite ale prezbiteriilor și ale poporului în chemarea slujitorilor; ci să fie liber a se dezbate și a se discuta aceste puncte, după cum Îi va plăcea lui Dumnezeu să dea mai multă lumină.

ISUS HRISTOS, pe ai cărui umeri este guvernarea, al cărui nume este numit Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Tare, Tatăl Veșniciei, Prinț al Păcii; a cărui guvernare și pace nu vor avea sfârșit; care șade pe tronul lui David și în împărăția Sa, pentru a o rândui și a o întări cu judecată și dreptate, de acum și pentru totdeauna; având toată puterea care I-a fost dată în cer și pe pământ de Tatăl, care L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa, mai presus de orice domnie, de orice putere, de orice stăpânire, de orice autoritate și de orice nume care se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel ce va să vină, și a supus toate lucrurile sub picioarele Lui și L-a dat cap peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Său, plinătatea Celui care umple totul:

El, suindu-Se mai presus de toate cerurile, pentru a umple totul, a primit daruri pentru biserica Sa și El este Cel care a dat pe slujitorii necesari pentru zidirea bisericii Sale și pentru desăvârșirea sfinților Săi.

Despre Biserică

EXISTĂ o biserică generală vizibilă, înfățișată în Noul Testament.

Slujirea, oracolele și rânduielile Noului Testament sunt date de Isus Hristos bisericii generale vizibile, pentru adunarea și desăvârșirea ei în viața aceasta, până la a doua Lui venire.

Bisericile particulare vizibile, mădulare ale bisericii generale, sunt de asemenea înfățișate în Noul Testament.

Bisericile particulare din timpurile primitive erau alcătuite din sfinții vizibili, adică din aceia care, fiind în vârstă, mărturiseau credința în Hristos și ascultarea de Hristos, potrivit regulilor de credință și de viață învățate de Hristos și de apostolii Săi; și de copiii lor.

Despre Ofițerii Bisericii

OFIȚERII pe care Hristos i-a rânduit pentru zidirea bisericii Sale și desăvârșirea sfinților sunt, unii extraordinari, precum apostolii, evangheliștii și profeții, care au încetat.

Alții, obișnuiți și perpetui, precum păstorii, învățătorii și alți conducători ai bisericii, și diaconii.

Păstori

Păstorul este un ofițer obișnuit și perpetuu în biserică, care profețește în vremea evangheliei.

În primul rând, ține de oficiul său,

Să se roage pentru și cu turma sa, ca gură a poporului către Dumnezeu, *Fapte 6:2,3,4 și 20:36*, unde propovăduirea și rugăciunea sunt unite ca părți diferite ale aceluiași oficiu. Ofițerul bătrânului (adică păstorul) este să se roage pentru cei bolnavi, chiar și în particular, celor cărora li se promite în mod deosebit o binecuvântare; cu mult mai mult, deci, trebuie să facă aceasta în împlinirea publică a oficiului său, ca o parte a acestuia.

Să citească Scripturile în public; pentru dovada acestui lucru,

1. Preoților și leviților din biserica iudaică le era încredințată citirea publică a cuvântului.

2. Că slujitorii evangheliei au un oficiu și o însărcinare la fel de largi pentru a dispensa cuvântul, precum și celelalte rânduieli, după cum preoții și leviții aveau sub lege, se dovedește în *Isaia 66:21*, *Matei 23:34* unde Mântuitorul nostru numește pe ofițerii Noului Testament, pe care îi va trimite, cu aceleași nume ale învățătorilor Vechiului.

Aceste propoziții dovedesc că, de aceea (fiind datoria de natură morală), urmează prin dreaptă consecință că citirea publică a Scripturilor ține de oficiul păstorului.

Să păstorească turma, prin propovăduirea cuvântului, potrivit căreia trebuie să învețe, să convingă, să mustre, să îndemne și să mângâie.

Să catehizeze, ceea ce este o deslușire clară a primelor principii ale oracolelor lui Dumnezeu, sau ale doctrinei lui Hristos, și este o parte a propovăduirii.

Să dispenseze celelalte taine dumnezeiești.

Să administreze sacramentele.

Să binecuvânteze poporul din partea lui Dumnezeu, *Numeri 6:23-26*. Comparat cu *Apocalipsa 1:4,5* (unde sunt pomenite aceleași binecuvântări și persoanele de la care vin), *Isaia 66:21*, unde, sub numele de Preoți și Leviți care au să continue sub evanghelie, se înțeleg păstorii evanghelici, care deci, prin oficiul lor, au să binecuvânteze poporul.

Să aibă grijă de săraci.

Și are de asemenea putere de guvernare asupra turmei ca păstor.

Învățător sau Doctor

Scriptura evidențiază numele și titlul de învățător, precum și pe cel de păstor.

Care este de asemenea slujitor al Cuvântului, tot astfel ca și păstorul, și are puterea de administrare a sacramentelor.

Domnul dând daruri felurite și felurite exerciții potrivit acestor daruri, în slujirea Cuvântului; deși aceste daruri felurite se pot întruni într-un același slujitor și, prin urmare, pot fi exercitate de el; totuși, când sunt mai mulți slujitori în aceeași congregație, pot fi destinați la felurite întrebuințări, potrivit cu darurile diferite în care fiecare dintre ei excelează. Și cel care excelează mai mult în deslușirea Scripturilor, în învățătura sănătoasei doctrine și în înfruntarea potrivnicilor, decât în aplicare, și de aceea este întrebuințat în aceasta, poate fi numit învățător sau doctor (locurile aduse prin notarea cuvântului dovedesc propoziția); totuși, când este un singur slujitor într-o congregație particulară, acesta trebuie să facă, pe cât îi stă în putință, toată lucrarea slujirii.

Un învățător, sau doctor, este de o excelentă folosință în școli și universități; precum odinioară în școlile profeților și în Ierusalim, unde Gamaliel și alții învățau ca doctori.

Alți Conducători ai Bisericii

Precum în biserica iudaică erau bătrâni ai poporului uniți cu preoții și leviții în guvernarea bisericii, tot așa Hristos, care a instituit guvernarea și guvernatorii ecleziastici în biserică, a asigurat unora în biserica Sa, pe lângă slujitorii Cuvântului, cu daruri pentru guvernare și cu însărcinarea de a o executa atunci când sunt chemați la aceasta, care trebuie să se alăture slujirii în guvernarea bisericii.

Pe acești ofițeri bisericile reformate îi numesc de obicei bătrâni.

Diaconi

Scripturile îi arată pe diaconi ca ofițeri deosebiți în biserică.

Al căror oficiu este perpetuu. Al cărui oficiu nu ține să propovăduiască Cuvântul, nici să administreze sacramentele, ci să aibă grijă deosebită de împărțirea celor necesare săracilor.

Despre Congregații Particulare

Este îngăduit și cuviincios să existe congregații statornice, adică o anumită adunare de creștini care să se întrunească într-o adunare obișnuită pentru închinarea publică.

Când credincioșii se înmulțesc până acolo încât nu se pot întruni cu înlesnire într-un singur loc, este îngăduit și cuviincios să se împartă în congregații deosebite și statornice, pentru mai buna administrare a rânduielilor care le țin de ele și împlinirea datoriilor reciproce.

Felul obișnuit de a împărți pe creștini în congregații deosebite, și cel mai cuviincios pentru zidire, este după hotarele respective ale locuințelor lor.

În primul rând, pentru că cei care locuiesc împreună, fiind obligați la tot felul de datorii morale între ei, au cea mai bună ocazie de a le împlini, a căror legătură morală este perpetuă, căci Hristos n-a venit să distrugă legea, ci s-o împlinească.

În al doilea rând, comuniunea sfinților trebuie să fie rânduită în așa fel încât să îngăduie cea mai cuviincioasă întrebuințare a rânduielilor și împlinirea datoriilor morale, fără părtinire de persoane.

În al treilea rând, păstorul și poporul trebuie să trăiască împreună în așa fel încât să poată împlini reciproc datoriile lor cu cea mai mare înlesnire.

În această adunare, unii trebuie să fie puși deoparte pentru a exercita oficiul.

Despre Ofițerii unei Congregații Particulare

Pentru ofițerii dintr-o singură congregație, trebuie să fie cel puțin unul, atât pentru a lucra în Cuvânt și învățătură, cât și pentru a guverna.

De asemenea, este necesar să fie și alții care să se alăture guvernării.

Și, de asemenea, este necesar să fie și alții care să se ocupe în mod deosebit de ajutorarea săracilor.

Numărul fiecăruia dintre ei trebuie să fie proporțional cu starea congregației.

Ofițerii aceștia trebuie să se întrunească la vremuri cuvenite și rânduite, pentru buna rânduire a treburilor acelei congregații, fiecare potrivit oficiului său.

Este foarte cuviincios ca, în aceste întruniri, unul al cărui oficiu este să lucreze în Cuvânt și învățătură, să fie moderator în

procedurile lor.

Despre Rânduielile într-o Congregație Particulară

Rânduielile într-o singură congregație sunt:

rugăciunea, mulțumirea și cântarea psalmilor, citirea Cuvântului (chiar dacă nu urmează o deslușire îndată a ceea ce se citește), deslușirea și aplicarea Cuvântului, catehizarea, administrarea sacramentelor, colecta pentru săraci și trimiterea poporului cu binecuvântare.

Despre Guvernarea Bisericii

HRISTOS a instituit o guvernare și guvernatori ecleziastici în biserică: în acest scop, apostolii au primit îndată cheile din mâna lui Isus Hristos și le-au întrebuințat și le-au exercitat în toate bisericile lumii în toate ocaziile.

Și de atunci Hristos a înzestrat neîncetat pe unii în biserica Sa cu daruri de guvernare și cu însărcinarea de a o executa, când sunt chemați la aceasta.

Este îngăduit și potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, ca biserica să fie guvernată prin felurite feluri de adunări, care sunt congregaționale, clasice și sinodale.

Despre Puterea în Comun a tuturor acestor Adunări

Este îngăduit și potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, ca feluritele adunări mai înainte pomenite să aibă putința de a convoca și chema înaintea lor pe orice persoană care se află în hotarele lor respective și pe care o privește treaba ecleziastică ce le este înfățișată.

Au puterea de a asculta și hotărî pricinile și neînțelegerile care se înfățișează în bună rânduială înaintea lor.

Este îngăduit și potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, ca toate adunările pomenite să aibă o anumită putere pentru a da cenzuri ecleziastice.

Despre Adunările Congregaționale

Ofițerii conducători ai unei congregații particulare au puterea, cu autoritate, de a chema înaintea lor pe orice membru al congregației, după cum văd cuvenita ocazie.

Să cerceteze cunoștința și starea duhovnicească a feluriților membri ai congregației.

Să mustre și să dojenească.

Aceste trei ramuri sunt dovedite prin *Evrei 13:17*; *1 Tesaloniceni 5:12,13*; *Ezechiel 34:4*.

Suspendarea cu autoritate de la masa Domnului a unei persoane care nu a fost încă dată afară din biserică, este potrivit cu Scriptura:

În primul rând, pentru că însăși rânduiala nu trebuie să fie profanată.

În al doilea rând, pentru că ni se poruncește să ne depărtăm de cei care umblă în neorânduială.

În al treilea rând, pentru marele păcat și pericol, atât pentru cel care vine cu nevrednicie, cât și pentru toată biserica. Și era putere și autoritate, sub Vechiul Testament, pentru a îndepărta pe cei necurați de la lucrurile sfinte.

O putere și autoritate asemănătoare, prin analogie, continuă sub Noul Testament.

Ofițerii conducători ai unei congregații particulare au puterea de a suspenda cu autoritate de la masa Domnului pe o persoană care nu a fost încă dată afară din biserică:

În primul rând, pentru că cei care au autoritate să judece și să primească pe cei vrednici de a lua sacramentul, au autoritate să oprească pe cei socotiți nevrednici.

În al doilea rând, pentru că este o treabă ecleziastică de practică obișnuită care ține de acea congregație.

Când congregațiile sunt împărțite și statornicite, au nevoie de tot ajutorul reciproc al celorlalte, atât în ce privește slăbiciunile lor intrinseci și dependența reciprocă, cât și în ce privește dușmanii din afară.

Despre Adunările Clasice

Scriptura arată un prezbiteriu într-o biserică.

Un prezbiteriu constă în slujitori ai Cuvântului și alți ofițeri publici care sunt de acord și garantați de Cuvântul lui Dumnezeu ca guvernatori ai bisericii, pentru a se uni cu slujitorii în guvernarea bisericii.

Scriptura susține că multe congregații particulare pot fi sub o singură guvernare prezbiterială.

Această propoziție se dovedește prin exemple:

I. În primul rând, din biserica Ierusalimului, care consta din mai multe congregații decât una și toate aceste congregații erau sub o singură guvernare prezbiterială.

Aceasta se dovedește astfel:

În primul rând, biserica Ierusalimului consta din mai multe congregații decât una, după cum este vădit:

1°, Prin mulțimea credincioșilor care se pomenește, în felurite locuri, atât înainte de împrăștierea credincioșilor acolo, prin persecuție, cât și după împrăștiere.

2°, Prin mulții apostoli și alți propovăduitori în biserica Ierusalimului. Și dacă nu era decât o singură congregație acolo, atunci fiecare apostol propovăduia foarte rar; ceea ce nu se potrivește cu *Fapte 6:2*.

3°, Diversitatea limbilor între credincioși, pomenită atât în al doilea cât și în al șaselea capitol al Faptelor, argumentează că erau mai multe congregații decât una în acea biserică.

În al doilea rând, toate aceste congregații erau sub o singură guvernare prezbiterială; pentru că,

1°, Erau o singură biserică.

2°, Se pomenește de bătrânii bisericii.

3°, Apostolii făceau actele obișnuite ale prezbiterilor, ca prezbiteri în acea biserică; ceea ce dovedește că era o biserică prezbiterială înainte de împrăștiere, Fapte VI.

4°, Fiind feluritele congregații ale Ierusalimului o singură biserică, se pomenește că bătrânii acelei biserici se întruneau pentru actele de guvernare, ceea ce dovedește că aceste felurite congregații erau sub o singură guvernare prezbiterială.

Și fie că aceste congregații erau statornice sau nu, în ce privește ofițerii sau membrii, totuna este în ce privește adevărul propoziției.

Nici nu pare să fie vreo deosebire reală între feluritele congregații ale Ierusalimului și multele congregații care se găsesc acum în starea obișnuită a bisericii, în ce privește punctul de statornicie

cerut al ofițerilor sau membrilor.

În al treilea rând, Scriptura susține deci că multe congregații pot fi sub o singură guvernare prezbiterială.

II. În al doilea rând, prin exemplul bisericii din Efes; pentru că,

În primul rând, că erau mai multe congregații decât una în biserica din Efes, reiese din *Fapte 20:31*, unde se pomenește șederea lui Pavel în Efes la propovăduire, timp de trei ani; și *Fapte 19:18,19,20*, unde se pomenește efectul deosebit al Cuvântului; și versetele 10 și 17 (*Fapte 19:10,17*) din același capitol, unde se face deosebire între iudei și greci; și *1 Corinteni 16:8,9*, unde se explică șederea lui Pavel în Efes până la Cincizecime; și versetul 19 (*1 Corinteni 16:19*), unde se pomenește o biserică particulară în casa lui Aquila și Priscila, atunci în Efes, după cum reiese din *Fapte 18:19,24,26*. Toate care, laolaltă, dovedesc că mulțimea credincioșilor alcătuia mai multe congregații decât una în biserica din Efes.

În al doilea rând, se dovedește că erau mulți bătrâni peste aceste multe congregații, ca o singură turmă.

În al treilea rând, că aceste multe congregații erau o singură biserică și că erau sub o singură guvernare prezbiterială.

Despre Adunările Sinodale

Scriptura arată un alt fel de adunări pentru guvernarea bisericii, pe lângă cea clasică și congregațională, pe care toate le numim Sinodale.

Păstorii și învățătorii și alți guvernatori ai bisericii (precum și alte persoane potrivite, când se va socoti cuviincios) sunt membri ai adunărilor pe care le numim sinodale, când au o chemare legitimă la ele.

Adunările sinodale pot fi în chip legal de felurite feluri, precum provinciale, naționale și ecumenice.

Este îngăduit și potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, ca să fie o subordonare a adunărilor congregaționale, clasice, provinciale și naționale, pentru guvernarea bisericii.

Despre Hirotonirea Slujitorilor

Sub titlul de Hirotonire a Slujitorilor trebuie să se ia în considerare, fie doctrina hirotonirii, fie puterea ei.

În ce privește Doctrina Hirotonirii

NICIUN om să nu-și asume oficiul de slujitor al Cuvântului fără o chemare legitimă.

Hirotonirea trebuie să fie întotdeauna continuată în biserică.

Hirotonirea este despărțirea solemnă a unei persoane pentru un oficiu public al bisericii.

Orice slujitor al cuvântului trebuie să fie hirotonit prin punerea mâinilor și rugăciune, cu post, de către prezbiterii propovăduitori cărora le ține.

Este potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu și foarte cuviincios, ca cei care trebuie să fie hirotoniți slujitori, să fie rânduiți pentru o biserică particulară sau alt oficiu slujitor.

Cel care trebuie să fie hirotonit slujitor, trebuie să fie în chip cuvenit calificat, atât pentru viață cât și pentru îndemânări slujitorești, potrivit cu regulile apostolului.

Trebuie să fie examinat și aprobat de către aceia care îl vor hirotoni.

Niciun om să nu fie hirotonit slujitor pentru o congregație particulară, dacă cei din acea congregație pot arăta o dreaptă pricină de excepție împotriva lui.

În ce privește Puterea Hirotonirii

Hirotonirea este actul unui prezbiteriu.

Puterea de a hirotoni și toată lucrarea hirotonirii este în prezbiteriu în întregime, care, când este peste mai multe congregații decât una, fie că aceste congregații sunt statornice sau nu, în ce privește ofițerii sau membrii, este indiferent în ce privește punctul hirotonirii.

Este foarte necesar ca nicio congregație singură, care se poate asocia cu înlesnire, să nu-și aroage toată și unica putere în hirotonire:

1. Pentru că nu este niciun exemplu în Scripturi ca o singură congregație, care se poate asocia cu înlesnire, să-și asume pentru sine toată și unica putere în hirotonire; nici nu este vreo regulă care să poată justifica o asemenea practică.

2. Pentru că sunt în Scriptură exemple de hirotonire într-un prezbiteriu peste felurite congregații; ca în biserica Ierusalimului, unde erau multe congregații: aceste multe congregații erau sub un prezbiteriu și acest prezbiteriu hirotonea.

Prezbiterii propovăduitori asociați în chip rânduit, fie în cetăți fie în satele vecine, sunt aceia cărora le ține punerea mâinilor, pentru acele congregații care se află în hotarele lor, respectiv.

Despre Partea Doctrinală a Hirotonirii Slujitorilor

1. Niciun om să nu-și asume oficiul de slujitor al Cuvântului fără o chemare legitimă.

2. Hirotonirea trebuie să fie întotdeauna continuată în biserică.

3. Hirotonirea este despărțirea solemnă a unei persoane pentru un oficiu public al bisericii.

4. Orice slujitor al Cuvântului trebuie să fie hirotonit prin punerea mâinilor și rugăciune, cu post, de către acei prezbiteri propovăduitori cărora le ține.

5. Puterea de a hirotoni, toată lucrarea hirotonirii, este în tot prezbiteriul, care, când este peste mai multe congregații decât una, fie că aceste congregații sunt statornice sau nu, în ce privește ofițerii sau membrii, este indiferent în ce privește punctul hirotonirii.

6. Este potrivit cu Cuvântul și foarte cuviincios, ca cei care trebuie să fie hirotoniți slujitori să fie rânduiți pentru o biserică particulară sau alt oficiu slujitor.

7. Cel care va fi hirotonit slujitor trebuie să fie în chip cuvenit calificat, atât pentru viață cât și pentru îndemânări slujitorești, potrivit cu regulile apostolului.

8. Trebuie să fie examinat și aprobat de către aceia care îl vor hirotoni.

9. Niciun om să nu fie hirotonit slujitor pentru o congregație particulară, dacă cei din acea congregație pot arăta o dreaptă pricină de excepție împotriva lui.

10. Prezbiterii propovăduitori asociați în chip rânduit, fie în cetăți fie în satele vecine, sunt aceia cărora le ține punerea mâinilor, pentru acele congregații care se află în hotarele lor, respectiv.

11. În cazuri extraordinare, se poate face ceva extraordinar, până când se va avea o rânduială stabilită, păstrându-se însă cât mai aproape de regulă.

12. Este în acest moment (precum în chip smerit socotim) o ocazie extraordinară pentru o formă de hirotonire pentru aprovizionarea

actuală de slujitori.

Directoriul pentru Hirotonirea Slujitorilor

Fiind vădit prin Cuvântul lui Dumnezeu, că niciun om nu trebuie să-și asume oficiul de slujitor al evangheliei, până ce nu este chemat și hirotonit în chip legal pentru aceasta; și că lucrarea hirotonirii trebuie să se facă cu toată grija, înțelepciunea, gravitatea și solemnitatea cuvenite, oferim cu smerenie aceste instrucțiuni, ca o cerință care trebuie observată.

1. Cel care va fi hirotonit, fie numit de popor, fie încredințat altfel prezbiteriului, pentru vreun loc, trebuie să se adreseze prezbiteriului și să aducă cu sine o mărturie a luării legământului celor trei regate; a hărniciei și competenței sale în studiile sale; ce grade a luat la universitate și care a fost timpul ședерii sale acolo; și pe lângă aceasta, vârsta sa, care trebuie să fie de douăzeci și patru de ani; dar mai ales de viața și petrecerea sa.

2. Acestea fiind cercetate de prezbiteriu, ei vor proceda să cerceteze despre harul lui Dumnezeu în el și dacă are sfințenia vieții care se cere într-un slujitor al Evangheliei; și îl vor examina în ce privește învățătura și îndestularea sa și în ce privește dovezile chemării sale la sfânta slujire; și, în particular, chemarea sa dreaptă și directă la acel loc.

3. În toate acestea, fiind aprobat, va fi trimis la biserica în care are să slujească, ca să propovăduiască acolo trei zile diferite și să vorbească cu poporul, pentru ca acesta să poată încerca darurile sale spre zidirea lor și să aibă timp și ocazie să cerceteze și să cunoască mai bine viața și petrecerea sa.

4. În ultima dintre aceste trei zile rânduite pentru încercarea darurilor sale în propovăduire, se va trimite de la prezbiteriu la congregație o înștiințare publică în scris, care va fi citită în public înaintea poporului și apoi va fi afișată pe ușa bisericii, pentru a

însemna că în ziua aceea un număr competent dintre membrii acelei congregații, numiți de ei înșiși, va înfățișa înaintea prezbiteriului, pentru a-și da consimțământul și aprobarea ca omul respectiv să fie slujitorul lor; sau altfel, să înfățișeze, cu toată discreția și blândețea creștinească, excepțiile pe care le au împotriva lui. Și dacă, în ziua hotărâtă, nu este nicio excepție dreaptă împotriva lui, ci poporul își dă consimțământul, atunci prezbiteriul va proceda la hirotonire.

5. În ziua hotărâtă pentru hirotonire, care trebuie să se facă în biserica unde cel ce va fi hirotonit are să slujească, congregația va ține un post solemn, pentru ca să se unească mai fierbinte în rugăciune, ca rânduielile lui Hristos și lucrările slujitorului Său să fie binecuvântate spre binele lor. Prezbiteriul va veni la loc, sau cel puțin trei sau patru slujitori ai Cuvântului vor fi trimiși acolo de la prezbiteriu; dintre care unul, numit de prezbiteriu, va propovădui poporului despre oficiul și datoria slujitorilor lui Hristos și cum poporul trebuie să-i primească pentru lucrarea lor.

6. După predică, slujitorul care a propovăduit, în prezența congregației, va întreba pe cel care va fi acum hirotonit, despre credința sa în Isus Hristos și despre încredințarea sa de adevărul religiei reformate, potrivit Scripturilor; intențiile și scopurile sale sincere de a dori să intre în această chemare; hărnicia sa în rugăciune, citire, meditație, propovăduire, slujirea sacramentelor, disciplină și împlinirea tuturor datoriilor slujitorești față de oficiul său; râvna și credincioșia sa în păstrarea adevărului evangheliei și a unității bisericii împotriva erorii și schismei; grija sa ca el și familia lui să fie fără prihană și pilde pentru turmă; plecarea sa și smerenia, cu blândețe de duh, să se supună mustrărilor fraților săi și disciplinei bisericii; și hotărârea sa de a continua în datoria sa împotriva oricărei greutăți și persecuții.

7. În toate acestea, după ce s-a declarat, a mărturisit voia sa și a făgăduit strădaniile sale, cu ajutorul lui Dumnezeu, slujitorul va cere de asemenea poporului voia lor de a-l primi și recunoaște ca slujitor al lui Hristos și de a-l asculta și a se supune lui, ca unui

care este călăuzit de Domnul, și de a-l întreține, încuraja și ajuta în toate părțile oficiului său.

8. După ce este făgăduit în chip reciproc de popor, prezbiteriul, sau slujitorii trimiși de ei pentru hirotonire, îl vor despărți solemn pentru oficiul și lucrarea slujirii, punând mâinile peste el, ceea ce trebuie să fie însoțit de o scurtă rugăciune sau binecuvântare, în acest scop:

„Mulțumind pentru marea milă a lui Dumnezeu, trimițând pe Isus Hristos pentru răscumpărarea poporului Său; și pentru înălțarea Lui la dreapta lui Dumnezeu Tatăl și de acolo turnarea Duhului Său și darea darurilor oamenilor, apostoli, evangheliști, profeți, păstori și învățători; pentru adunarea și zidirea bisericii Sale; și pentru înzestrarea și plecarea acestui om pentru această mare lucrare: * a-l ruga să-l dăruiască cu Duhul Său Sfânt, să-i dea (lui, pe care în numele Său îl despărțim astfel pentru această sfântă slujire) împlinirea lucrării slujirii sale în toate lucrurile, ca să mântuiască pe sine și poporul său încredințat grijii sale."

*Aici se pun mâinile pe capul lui.

9. Terminată această formă de rugăciune și binecuvântare, să se îndemne pe scurt de către slujitorul care a propovăduit, să ia seama la mărimea oficiului și lucrării sale, pericolul neglijenței atât pentru el cât și pentru poporul său, binecuvântarea care va însoți credincioșia sa în viața aceasta și în cea viitoare; și să se îndemne de asemenea poporul să se poarte față de el ca față de slujitorul lor în Domnul, potrivit făgăduinței solemne făcute mai înainte. Și astfel, prin rugăciune care încredințează atât pe el cât și turma sa harului lui Dumnezeu, după cântarea unui psalm, adunarea să fie trimisă cu binecuvântare.

10. Dacă este rânduit un slujitor pentru o congregație, care a fost hirotonit mai înainte ca prezbiter potrivit formei de hirotonire care a existat în Biserica Angliei, pe care o socotim valabilă în ce privește fondul și care nu poate fi respinsă de cei care au primit-o;

atunci, având o procedură chibzuită în materia examinării, să fie admis fără vreo nouă hirotonire.

11. Și în cazul că o persoană deja hirotonită ca slujitor în Scoția sau în orice altă biserică reformată, este rânduită pentru o altă congregație în Anglia, va aduce din acea biserică prezbiteriului de aici, în ale cărui hotare se află acea congregație, o mărturie îndestulătoare a hirotonirii sale, a vieții și petrecerii sale pe când trăia cu ei și a pricinilor îndepărtării sale; și să se supună la o încercare a destoiniciei și îndestulării sale și să aibă aceeași cale cu el în celelalte amănunte, după cum se rânduiește în regula imediat anterioară, în ce privește examinarea și admiterea.

12. Să se păstreze cu grijă registrele în feluritele prezbiterii, ale numelor persoanelor hirotonite, cu mărturiile lor, timpul și locul hirotonirii lor, prezbiterii care le-au pus mâinile și oficiul pentru care au fost numiți.

13. Niciun prezbiter, nici vreunul care ține de vreunul dintre ei, să nu primească bani sau daruri de la persoana care va fi hirotonită, sau de la cineva în numele ei, pentru hirotonire sau orice altceva care ține de ea, sub orice pretext.

Regulile pentru Examinare

Regulile pentru examinare sunt următoarele:

(1) Ca examinatul să fie tratat frățește, cu blândețe de duh și cu deosebit respect pentru gravitatea, modestia și calitatea fiecăruia.

(2) Va fi examinat în ce privește îndemânarea sa în limbile originale și încercarea sa se va face citind Testamentele ebraic și grecesc și traducând o parte din ele în latină; și dacă este lipsit în acestea, se va cerceta mai aspru celelalte învățături ale sale și dacă are îndemânare în logică și filozofie.

(3) Ce autori de divinitate a citit și cunoaște mai bine; și se va verifica cunoștința sa a temeliilor religiei și capacitatea sa de a apăra doctrina ortodoxă cuprinsă în ele împotriva tuturor părerilor eronate și nesănătoase, mai ales ale vremii de acum; dibăcia sa în înțelesul și semnificația locurilor Scripturilor care i se vor propune, în cazurile de conștiință și în cronologia Scripturilor și istoria bisericească.

(4) Dacă n-a propovăduit mai înainte în public cu aprobarea celor care pot judeca, va desluși înaintea prezbiteriului, în timpul cuvenit care i se va rândui, locul Scripturii care i se va arăta.

(5) Va trebui de asemenea, într-un timp cuvenit, să întocmească un discurs în latină despre un loc comun sau o controversă în divinitate care i se va rândui și să înfățișeze prezbiteriului tezele care exprimă suma lor și să țină o dispută asupra lor.

(6) Va propovădui înaintea poporului, fiind de față prezbiteriul sau unii dintre slujitorii Cuvântului rânduiți de ei.

(7) Se va lua în considerare proporția darurilor sale în raport cu locul la care a fost chemat.

(8) Pe lângă încercarea darurilor sale în propovăduire, se va supune la un examen la fața locului timp de două zile și mai mult, dacă prezbiteriul va judeca necesar.

(9) Și în ce privește pe cel care a fost hirotonit mai înainte ca slujitor și va fi strămutat la un alt oficiu, va aduce o mărturie a hirotonirii sale și a îndemânărilor și petrecerii sale, după care se va încerca destoinicia sa pentru locul acela prin propovăduirea sa acolo și (dacă se va judeca necesar) printr-o nouă examinare a lui.

Practici Extraordinare

Până aici Regulile obișnuite și cursul Hirotonirii, în forma obișnuită; ceea ce se referă la forma extraordinară, necesară

pentru a fi practicată acum, urmează.

1. În nevoile actuale, când nu putem avea niciun prezbiteriu format cu toată puterea și lucrarea sa și că mulți slujitori trebuie să fie hirotoniți pentru slujirea oștirilor și a marinei și pentru multe congregații unde nu este niciun slujitor; și unde (din pricina tulburărilor publice) poporul nu poate căuta și găsi de la sine pe cineva care să poată fi un slujitor credincios pentru ei sau să facă să li se trimită vreunul cu siguranță, pentru o încercare atât de solemnă precum s-a pomenit mai înainte în regulile obișnuite; mai ales, când nu poate fi niciun prezbiteriu aproape de ei, la care să se poată adresa sau care să poată veni sau să trimită un om destoinic pentru a fi hirotonit în acea congregație și pentru acel popor; și totuși, este necesar ca slujitorii să fie hirotoniți pentru ei de către unii, care, fiind despărțiți ei înșiși pentru lucrarea slujirii, au puterea de a se uni la despărțirea altora, care sunt găsiți destoinici și vrednici. În aceste cazuri, până când, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, se vor înlătura întrucâtva greutățile mai înainte pomenite, să se îngăduie ca unii slujitori evlavioși, în cetatea Londrei sau în împrejurimile ei, să fie rânduiți de autoritatea publică, care, fiind asociați, să poată hirotoni slujitori pentru cetate și împrejurimile ei, păstrându-se cât mai aproape de regulile obișnuite mai înainte pomenite, pe cât este cu putință; și ca această asociere să nu aibă altă intenție sau scop, decât numai pentru lucrarea hirotonirii.

2. Ca aceeași autoritate să facă aceeași asociere în marile cetăți și în parohiile vecine ale feluritelor comitate, care în prezent sunt liniștite și fără tulburare, pentru a face același lucru în părțile adiacente.

3. Ca cei aleși sau rânduiți pentru slujirea oștirilor sau a marinei să fie hirotoniți, precum s-a spus, de slujitorii asociați ai Londrei sau de către unii alții din țară.

4. Ca să facă același lucru când li se va recomanda cuvenit și legal orice om pentru slujirea oricărei congregații, care nu se poate bucura de libertatea de a avea o încercare a părților și

îndemânărilor sale și care doresc ajutorul slujitorilor asociați, pentru a se asigura mai bine cu persoana pe care ei o socotesc destoinică pentru slujirea acelei biserici și acelui popor.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/ro/correo